

TERUG NAAR DE NATUUR

Er was een man, ik zeg niet wie
was, die hield van de natuur,

althans dat dacht hij, want hij had
gehoord dat daar zoveel te vinden was,

de stilte, vrijheid, blijheid en jezelf
en zo. Genoeg in elk geval om daar

eens heen te gaan. Hij ging en kwam
behouden aan.

En toen hij zijn boterhammen op had?

Stilte. Wie stilte wil beschrijven moet
zijn mond maar houden. Wie niets hoort
luistert niet en heeft niets te vertellen.

Vrijheid. Het zou een heel leuke boel
worden als de vrijheid eens een beetje
doorzette, ja jezelf zijn, eindelijk
zou niemand ons begrijpen. Maar wij
begrijpen elkaar helaas uitstekend.
Ook in de meest luxueuze bittertaal
van dichters spreekt alles vanzelf.

Blijheid. De blijheid waar wij naar verlangen
is er gelukkig niet. We zouden dodelijk
getroffen worden door een herfstblad,
tegen de aarde gesmakt door de wiekslag
van een duif, verbrand door de zon.
Wie niet sterk is moet bedroefd zijn.

Nee, toen hij zijn boterhammen op had
hoorde hij de regen die zijn hele leven
door gevallen was, rook hij het gras
waar hij zijn hele leven koekhappend
en zaklopend door heen gestrompeld was
onder het gelach van grote mensen,
hoorde de regen en de stem van moeder
uil die in de olmen hilde. En riep
om hem.

Rutger Kopland

Uit: Alles op de fiets.

In: Rutger Kopland. Geluk is gevaarlijk. Een keuze uit de gedichten.

Uitgave in Rainbow Essentials i.s.m. uitgeverij G.A. van Oorschot, Amsterdam (2003²)

“Wie niets hoort luistert niet en heeft niets te vertellen.”